

Full diocesà

21 d'agost del 2022

Retaule Major de Casserres. El Berguedà

Sant Bartomeu, apòstol

El pròxim dia 24 d'agost és Sant Bartomeu, un dels dotze apòstols de Jesús. No se'n sap gaire, de la vida d'aquest sant; s'anomena quatre vegades en el Nou Testament, una vegada en cada un dels evangelis sinòptics (Mateu 10,3; Marc 3,18; Lluc 6,14) i una vegada en els Fets dels Apòstols (Ac 1,13). Bartomeu sempre es troba al costat de Felip. Si aquesta identificació és correcta, va ser Bartomeu qui pronuncià la frase: «Pot venir alguna cosa bona de Natzaret?»

Des de l'alt mirador del vell retaule,
dolç i auster, senzill i noble,
ens adoctrina encara amb sa paraula
l'home de Déu, sant Bartomeu, patró
del nostre poble.

Paraula feta gest i feta exemple
que l'ampla nau no fa estremir,
però penetra al cor de qui el contempla
amb ulls de cristià i d'igualadí.

Per ço, com la d'ahir,
la Igualada d'avui sabrà copsar-la,
la paraula vivent del sant Patró,
i n'entendrà la parla, i sabrà recordar-ne la lliçó:

Primer donar la pell,
com ell,
que vendre's l'ànima!

(Poema de Mn. Josep Forn i Talló, any 1930, Igualada)

«Algú li preguntà: “Senyor, són pocs els qui se salven?”»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbai i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria, i anunciaran la meva glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

(66,18-21)

Salm responsorial

Aneu, anuncieu l'evangeli per tot el món.

(116)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Es-criptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

(12,5-7.11-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mi-

reu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

»Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: “Senyor obriu-nos.” Ell us respondrà: “No sé d'on sou.” Llavors començareu a dir-li: “Menjàvem i beviem amb vós i ensenyàveu pels nostres carrers.” Ell us respondrà: “No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.”

»Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

(13,22-30)

«Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers»

La porta estreta

Joan Mir Tubau, prev.

Podem dir no a Déu i quedar tan panxos. Per això, a una pregunta dels deixebles, Jesús adverteix: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.»

Passaran la porta els qui hauran ajudat a construir la pau en aquest món nostre, els qui hauran sentit el gemec del desvalgut i se n'hauran fet càrrec, els qui hauran estimat humanament la vida i hauran vessat afecte i comprensió envers els altres. Ja els antics ho havien entès. L'escriptor grec Sòfocles fa dir al seu personatge Antígona, model d'ètica: «No he vingut a compartir l'odi sinó l'amor.»

Això: anar construint la civilització de l'amor. Tot consisteix a saber trobar «sentit de salvació» en el que fem. Créixer, cada dia, en confiança. L'evangeli d'avui és una crida a viure amb responsabilitat.

La persona és un ésser en diàleg: necessitem els altres per a existir realment. Gent d'orient i d'occident truquen a la porta del Regne. La fe ens fa entrar en una nova forma d'existència: una actitud individualista ens durà suspesos al caire de l'abisme; una actitud acollidora és aquella que obre els braços a tot-hom qui fa el bé.

L'experiència religiosa ens demana de conservar els valors eterns i, alhora, mirar de comprendre els nous aires que bufen. Tenim el temps de la nostra petita història per a anar formant la consciència.

I finalment: que no ens hagin de dir (fent servir una expressió de llatí macarrònic) «*tardis piulastis!*» per haver reaccionat massa tard.

La imatge

Crist amb els seus deixebles. Mikhaïl Botkin (1881)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

22 dilluns

La Mare de Déu Reina
2Te 1,1-5.11b-12/Salm 95/Mt 23,13-22

23 dimarts

—Sant Rosa de Lima, vg.
2Te 2,1-3a.14-17/Salm 95/Mt 23,23-26

24 dimecres

—Sant Bartomeu, apòstol
Ap 21,9b-14/Salm 144/Jo 1,45-51

25 dijous

—Sant Josep de Calassanç, fund.
—Sant Lluís IX, rei
1C 1,1-9/Salm 144/Mt 24,42-51

26 divendres

—Santa Teresa de Jesús Jornet, fund.
—Sant Juníper Serra, missioner
La transerverberació del cor de Santa Teresa
1C 1,17-25/Salm 32/Mt 25,1-13

27 dissabte

—Santa Mònica
1C 1,26-31/Salm 32/Mt 25,14-30

28 diumenge XXII de durant l'any/ Cicle C

—Sant Agustí
Sir 3,19-21.30-31/Salm 67/He 12,18-19.22-24a/Lc 14,1a.7-14

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (i VI)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'objectiu de tot el procés del Sínode Diocesà és prendre les decisions pastorals més conformes al voler de Deu per a la nostra Església particular. L'essència del procés sinodal és, doncs, el discerniment comunitari de la voluntat de Déu sobre nosaltres. Per això, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal, tots els qui la constituïran han de tenir ben present que és el Senyor qui ens convoca per a escoltar comunitàriament allò que l'Esperit diu a l'Església a través de la Paraula de Déu que ressona en l'actualitat. El discerniment de la voluntat divina és la tasca de tots, i ens demana humilitat i molta pregària. Sobretot ens demana la invocació de l'Esperit i, consegüentment, l'escolta del que ell diu a l'Església de Vic.

El discerniment de la voluntat divina demana humilitat i molta pregària

El sant pare Francesc, en la seva exhortació *Gaudete et exsultate* (166-174), ensenya, amb saviesa de bon jesuïta i preclar pastor, què és el discerniment: descobrir la voluntat de Déu enmig de tantes veus i de tants parers. El discerniment no suposa solament una bona capacitat de raonar i de sentit comú, sinó que és un do que s'ha de demanar. Aquesta capacitat espiritual que hem de demanar,

també comporta desenvolupar-la amb la pregària, la reflexió, bones lectures, bons consells.

De fet, és una necessitat imperiosa, avui com sempre, discernir la voluntat de Déu sobre nosaltres. La vida actual ens ofereix grans possibilitats d'acció i de distracció. Per desgràcia, l'esperit del món ens presenta el mal com a vàlid i bo. Per tant, sense el discerniment podem convertir-nos en marionetes a mercè de les tendències del moment. Per això hem de saber discernir, fins i tots dins l'àmbit eclesial, quines novetats provenen del Senyor i quines venen de nosaltres o del nostre món.

El discerniment és una necessitat dels deixebles de Crist, sempre viu i que camina davant nostre. Ens és necessari per a estar disposats a reconèixer els temps de Déu i la seva gràcia, per a no malgastar les inspiracions del Senyor, per a no deixar passar la seva invitació a complir la seva voluntat. A més, l'autèntic discerniment ens duu a reconèixer els mitjans concrets que el Senyor predisposa en els seus misteriosos designis a fi que no restem solament en les bones intencions. Una exigència ineludible en el discerniment, personal i comunitari és educar-se en la paciència i en els temps de Déu, que mai no són els nostres. I, és clar, no hi pot haver discerniment si hom no està disposat a renúncies fins a donar-ho tot.

